

En uskonut mitä ystäväni sanoi minulle. Ehkä asiat olivat todellisia hänelle. Tilanne oli vähintäänkin kiusallinen. Hän sanoi monta kertaa, ettei haluaisi puhua tästä asiasta. En tajunnut. Vaikenisi. Hän pohjusti tarinaansa vielä jutulla miehestä, joka keksi laastarin. Tiesitkö, että sekin keksittiin vahingossa, eikä laastarissa ollut heti tarrapintaa. En tiedä, millä aasinsillalla hän käänsi asiansa minuun. Kuitenkin teki niin. Hän sanoi, että runoni olivat kuin nämä laastarit. Kerroin hänelle. Se johtui siitä, että runot olivat yleensäkin paskaa. Paitsi ehkä ne, jotka olivat kirjoitettu meren rannalla. Tuulesta ja aalloista sai keksittyä paljon symboliikkaa jopa selvin päin. Meri oli kuin kohtu, se sylki myrskyä aurinkovarjoille. (Joo, tuota ei kirjoitettu meren rannalla.)